

DAVID SOLOMONS

LA MEVA PROFE ÉS UNA ALIENÍGENA

SALVAR EL
MÓN? PERÒ
SI NI TAN
SOLS EM
TRIEN PER
A L'EQUIP DE
FUTBOL...

NO PODRÀS
PARAR DE
RIURE!

Estrella Polar

DAVID SOLOMONS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *My gym teacher is an alien overlord*

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya per Nosy Crow Ltd

© del text: David Solomons, 2016

© de les il·lustracions d'interior i de coberta: Laura Ellen Anderson, 2016

© de la traducció: David Nel·lo, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2018

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Infillibres

ISBN: 978-84-9137-479-4

Dipòsit legal: B. 499-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

L'ENCESA

—Luke, fes servir el teu camp de força —va cridar el Serge des de l'altre costat de la monumental peixera de taurons, que tenia la mateixa alçada que el gran cau submarí del comandant Octolux.

Hi va haver com una esquerda de tret de pistola, i llavors la peixera va tenir una fuga i un doll d'aigua es va escampar per la coberta i em va mullar els peus.

Estàvem a punt de ser rodejats per taurons martell. Vaig concentrar el meu superpoder de camp de força en la bretxa que s'anava eixamplant. Un raig d'energia blava i brillant em va sortir dels dits i va tancar el forat. Això mantindria els taurons a ratlla. Ara calia encarregar-se de l'Octolux. Vaig mirar el rellotge, teníem menys de cinc minuts abans que ell disparés un míssil intercon-

tinental que contenia una càrrega mortal. Si no aconseguíem aturar-lo, el virus que hi havia emmagatzemat al cap del míssil infestaria tot el món i convertiria tots els homes, dones i criatures en unes meduses gelatinoses.

—Vaig al pont de comandament —vaig dir passant per davant del Serge.

Vaig tocar-me un costat de la màscara i una bola efervescent d'energia mental va sortir disparada contra la porta d'alta seguretat. La porta va saltar de les frontisses i va caure a terra amb un bon estrèpit. Ràpidament vaig fer un bot per damunt, amb la capa em voleiava al darrere mentre jo m'afanyava per entrar a la sala.

Les parets del pont de comandament eren d'un plexiglàs bombat i oferien una visió del fons oceànic de tres-cents seixanta graus. Unes ombres monstruoses degudes a unes bèsties marines que amb prou feines podíem veure lliscaven per la superfície. El sorollet d'un detector de sonars i el borbolleig de l'aparell respiratori de l'Octolux era l'únic que se sentia. Després d'haver plantat cara durant el nostre camí a l'atac de calamars, peixos lleó sentinelles i anguiles elèctriques i assassines, havíem arribat a la meta.

El comandant Octolux va inclinar-se damunt del pannel de llançament, preparat per disparar el seu míssil sospitós. En una altra època ell havia estat del tot humà, però on abans tenia el cap ara li havien trasplantat quirúrgicament un pop connectat al tronc cerebral, i tot i que les

seves mans tenien dits de persona, en comptes de polzes posseïa uns apèndixs com de piranya. Amb el seu cervellet de pop podia pensar vuit coses diferents alhora i això el convertia en un estratega de campionat, i amb aquells polzes de piranya resultava un enemic temible en un combat cos a cos. La seva debilitat era el sistema respiratori, perquè havia de ser assistit. Havia d'estar connectat a un tanc d'aire i si no ho estava es quedava ensopit com un peix bullit. Vet aquí, doncs, que el que havíem de fer era tallar-li el subministrament d'aire. Els minuts següents lliuraríem una batalla èpica entre les forces del bé (el Serge i jo) contra el comandant malvat.

El destí del món era a les meves mans.

El comandant Octolux va alçar la vista del panell, va tirar enrere el cap bulbós i va obrir el seu bec cruel per llançar una mena de rialla que era com una gàrgara esgarrifosa. D'alguna manera sabia que arribaríem; ens havíem ficat en un parany. La seva mirada aquosa va caure damunt meu, l'horrible bec es va obrir i va dir:

—Luke, com t'ho he de dir? Tens el sopar a taula!

El comandant Octolux sonava remarcablement igual que ma mare.

Vaig mirar per damunt de l'espallla. La mare era al costat de la porta de la meva habitació. Fins i tot sense un cervellet de pop ni mans de piranya, la seva presència era temible.

—Luke, Luke, està disparant *le* míssil! —va cridar

el Serge a través dels auriculars—. Ah, *mon brave*, hem fet tard!

Vaig girar-me cap a la pantalla just a temps de presenciar la imatge del míssil de l'Octolux que sortia disparat de la seva sitja submarina, des dels fons oceànics, per condemnar el món a convertir-se en una massa de meduses. Vaig llançar el meu comandament a distància del joc i vaig deixar anar un sospir.

Al nivell final no es podien guardar punts, i això significava que hauríem de tornar a començar de cap i de nou, i aquelles mines ornitorincs al primer compartiment estanc havien sigut un rotllo de superar. Sobretot perquè el Serge s'havia mort de riure amb la parauleta «ornitorinc», i amb això no s'hi fixava prou per evitar les mines.

—Em penso que per avui ja n'hem tingut prou de *Xicot Estrella* —va dir la mare mentre apagava la consola.

Els meus pares havien estat tan sorpresos, meravellats i agraïts pel fet que la col·lisió amb l'asteroide que havia de provocar l'apocalipsi no hagués tingut lloc que quan al cap de poc els vaig demanar permís per adjudicar-me uns quants jocs nous d'ordinador, no tan sols hi van estar d'acord sinó que a més me'ls van deixar guardar a l'habitació. I no és que m'enorgulleixi d'haver-me aprofitat d'aquell moment seu de feblesa. Però, és clar, qui podria refusar una... Xbox nova de trinca!

—No és *Xicot Estrella* —vaig dir—. És *Xicot Estrella 2: Perill de les profunditats*.

Hi havia dos videojocs amb el tema del primer superheroi mundial de debò, el Xicot Estrella. El primer va aparèixer immediatament després que ell evités que Nèmesi destruís la Terra. No estava gens malament, però el següent era millor. De totes maneres, els dos jocs tenien el mateix problema: no semblaven de debò. Per començar, cap dels dos passava a Bromley. I el que encara era pitjor era com havien representat el Xicot Estrella. Per exemple, a *Perill de les profunditats*, la identitat secreta del Xicot Estrella és un xaval en edat escolar i milionari que es diu Lance Launceston, i que rep els seus superpoders a causa d'un accident amb un generador de plasma al laboratori de fusió del seu pare; té una potència d'explosió cinètica i el seu jet pot arribar a Mach 6. Tot plegat una colla de ximpleries.

I com ho sé, tot això? Perquè el Xicot Estrella és el Zack Parker, que va obtenir els seus poders gràcies a Zorbon el Decidit. La seva setmanada és de cinc lliures cinquanta, té poder de telecinesi normal i és propietari d'una bici de muntanya model Cursa Venjadora. Ah... i és el meu germà gran.

Vaig alçar-me de la cadira i vaig anar amb la mare al pis de baix. Jo havia tingut un paper petit, però m'agrada pensar que va ser decisiu, en la capacitat del Zack per salvar el món i, en canvi, ningú no feia videojocs sobre mi. Potser perquè ningú, a part del meu millor amic i de la meva veïna (cal que aclareixi que NO és la meva novieta)

Lara Lee, ningú no sabia com havia col·laborat en el rescat del Xicot Estrella traient-lo de les urpes d'un aprenent de superheroï, el propietari d'una botiga de còmics que es deia Christopher Talbot. Però fins i tot si ho haguessin sabut, qui vol jugar a un videojoc des del punt de vista d'un xaval d'onze anys que té els peus plans i cap superpoder? No tindria gens d'èxit. En realitat, em penso que ni jo mateix voldria jugar a un videojoc així.

Mentre baixava mandrosament a sopar, vaig sentir un toc-toc que venia del vestíbul i després una forma petita va sortir de les ombres, darrere de la taula de l'entrada. Un esquírol vermell m'esperava al peu de les escales. Ja sabia que havia vingut a veure'm a mi, perquè no era la primera vegada. L'esquírol va seure damunt les potes posteriors i em va allargar una nota de paper. No era ell el que havia escrit el missatge, és clar, però jo ja sabia qui ho havia fet. Així que vaig tenir el paperet als dits, l'esquírol va fugir remenant la cua estarrufada, i va desaparèixer entre les ombres.

«Assemblea aquesta nit», deia el missatge, que estava gargotejat amb una tinta violeta que m'era familiar, era la tinta d'un retolador Uni-ball Gelstick, de punta fina 0,4 mm.

Tot plegat eren dues parauletes, però el seu significat era gros. Hi havia hagut molta quietud d'ençà de tot l'assumpte del Xicot Estrella-Chrisopher Talbot-volcà-botiga de còmics-asteroide gegant, l'estiu passat. Des d'ales-

hores la meva vida havia tornat a una rutina avorrida. Vaig arrugar el paperet i el vaig guardar dins del puny. Tot això estava a punt de canviar. Podia ensumar alguna cosa. Una cosa gelatinosa i freda o sospitosa amb una salseta espessa. Però tant li feia perquè també hi havia una altra cosa que m'esperava. Una cosa excitant. Una cosa perillosa. A l'aire flotava una aventura, i es deia... FASTIC.

